

κόσμον εἰς τὰς συνήθως ἐρήμους αἰθούσας τοῦ Στρατοδικείου, ἔχει ἐν ὀλίγοις ὡς ἐξῆς.

Ὁ λήσταρχος Τσῆμας μετὰ τῆς παλλακίδος του Εὐαγγελιάς, καὶ τοῦ πρό τινων ἡμερῶν προσελθόντος παρ' αὐτῷ ληστοῦ Ἀντων. Σβάρνα εἶχον ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς ἕνα ἀχυρῶνα ἄνωθεν τοῦ χωρίου Κερασίδες, πλησίον τῆς Καλαμπάκας, φοβούμενοι τὴν καταδίωξιν τῶν τουρ-κικῶν ἀποσπασμάτων.

Ἀφοῦ ὁ ἀρχιληστής ἀπεκοιμήθη μετὰ τῆς Εὐαγγελιάς, ὁ συλληστής του Σβάρνας πέρνει τὸ τουφέκι του καὶ πυροβολῶν κατ' αὐτοῦ, ἐνῷ ἐκοιμάτο, τὸν φονεύει. Ἡ Εὐαγγελιά σηκώ-νεται εἰς τὸν κρότον καὶ εὐλογεῖ τὸν φονέα ληστήν, ὅστις τὴν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ ἀκουσίου ἐραστοῦ τῆς.

Ὁ Σβάρνας, ἀφοῦ ἀπεγύμνωσε τὸν Τζίμαν, τοῦ κόπτεϊ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χῶνι εἰς μερικὰ παληράχυρα τὰ ὁποῖα εὐ-ρίσκοντο ἐν τῇ καλύβῃ, συνοδεύει μέχρι τοῦ χωρίου τῆς τὴν Εὐαγγελιά, ἀναχωρῶν ἄλλοῦ, ἵνα ἐνεργήσῃ καὶ τοῦ δοθῇ ἀ-μνηστία ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν διότι ἐρόνευσε λη-στήν.

Ὁ διοικητὴς ὅμως τοῦ πλησιοχώρου στρατιωτικοῦ σταθ-δοῦ ἀνθυπολοχαγὸς Μιρούλης μαυθάνει τὸν φόνον τοῦ Τζήμα, διανοεῖται νὰ τὸν οἰκαιοποιηθῇ καὶ γράφει πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον ἐκθέσεις ἐν αἷς ἐξιστορεῖτο ὅτι ἐν συμπλοκῇ καὶ ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ἐφονεύθη ὁ ἀρχιληστής.

Τὸ ἀρχηγεῖον διαβιβάζει ἐκθέσεις πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ἐ-ξαιρουσας τὴν ἀνδρίαν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ προκαλούσας ἀ-μειβάς καὶ σταυρούς.

Ἀλλὰ αἱ τοῦ ληστοῦ διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀμνηστία του ἐνέργειαι ἀνησύχουν φυσικὰ τὸν Μιρούλην, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐκλείψῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ν' ἀποκαλύψῃ ὅλον τὸν εὐφυᾶ μῦθον καὶ τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τὸν φονεύσῃ.

Τοῦ γράφει λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν

χωρὶς νὰ φοβηθῇ τίποτε· ἐκεῖνος βαυκαλιζόμενος ἀπὸ ἐλπί-δας ἀμνηστίας καὶ ἐλευθερίου βίον προσέρχεται, ὅτε τὸν συλ-λαμβάνει καὶ σκοπῶν δῆθεν νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν Καλαμ-πάκαν, διατάσσει τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν φονεύσωσι καθ' ὁ-δόν, ἀπαλαττόμενος οὕτω τοῦ Ἐφιάλτου τῶν φιλοδόξων ὁ-νείρων του, περιλαμβανόντων ἐλόχρυστα γαλόνια καὶ ὁ-λοκαίνουργα ἑκατοστάρικα καὶ πολύχρωμα παράσημα καὶ δόξαν καὶ ὄνομα . . .

Ὁ Σβάρνας φονεύεται, ἀλλὰ ἀναπνῶ εἰς τὸ μέσον, ὡς διάβολος, ἡ παλλακὶς Εὐαγγελιά, ὡραία χωρική, 25 περί-που ἐτῶν κοκκινομάγουλη, μὲ γιουρνέττικα καὶ φλωρία καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ διηγούμενὴ τὸ τί συνέβη στέλλει τὸν ἀξιο-ματικὸν καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τῶν ἐδωλίων τοῦ θεάτρου τῶν ὄνειροπολήσεων εἰς τὰ ἐδώλια τοῦ Στρατοδικείου.

Ἀναπλιώτης.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Βερολῖνον, 14 Ὀκτωβρίου.

Πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα μηνῶν δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα πρό-ξενον, τοῦ νῦν τοιούτου κ. Σοβερνχάιμ παθόντος τὰς φρένας καὶ εἰς φρενοκομεῖόν τι (maison de santé) εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βερολίνου εὐρισκομένου. Ἡ ἔλλειψις προξένου ἐν τῇ πρω-τευούσῃ τοῦ γερμανικοῦ βασιλείου καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀ-ξιοπρέπειαν προσβάλλει καὶ μεγίστην βλάβην εἰς τὰ συμφέ-ροντα τῶν ἐνταῦθα ἀποκατεστημένων Ἑλλήνων προξενεῖ, ἀ-πόντος μάλιστα ἤδη ὄντος πρὸ μηνός καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ προξενείου κ. Γεωργαντοπούλου. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις καλ-λίτερον τὴν βλάβην, ἣν ὑφιστάμεθα, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω, μίαν τῶν πολλῶν δυσαρέστων σκηνῶν, αἵτινες καθ' ἐκάστην λαμ-βάνουσι χώραν, καὶ εἰς ἣν ἡμῖν αὐτόπτης μάρτυς. Προχθές Ἑλλήν τις ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐπικυρώσῃ συμβόλαιόν τι παρὰ

ξέδι καὶ ὅλα . . . Μένω, καταλαμβάνετε; Θὰ κάμωμε πει-ράματα. Ἐχετε ἐργαστήριον; Ναί! Εἴσθε χημικός; Λαμ-πρά! Εἴσθε ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἀνθρώπους, τοὺς ὁ-ποίους συνήντησα ἴσθιν ζωῇ μου.

Καὶ λαμβάνων τὸν Φίλιππον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὁ βαρῶ-νος ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπὶ τοῦ ἀνδρόν.

— Τί ἔχει ὁ σύζυγός μου; εἶπεν ἡ βαρὼνη πλησιάζουσα μετὰ τῆς Κλαίρης.

— Ἐχει, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, ἀπῆντησεν εὐθύμως ὁ Ὀκτάβιος, ὅτι ἐκαθάλσε ἴσθι ἄλλογο ποῦ ἀγαπᾷ καὶ πῆρε καὶ τὸν κύριον Δερβιάῦ ἐπάνω.

— Καλὲ αὐτοὶ θὰ πάνε μακριὰ, ἂν δὲν σταματήσουμε τὸ βαρῶνο.

— Καὶ γιατί νὰ τὸν σταματήσουμε; εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Μήπως εὐρίσκετε κακὴν αὐτὴν τὴν συναδεφύτητα τοῦ κυ-ρίου Δερβιάῦ καὶ τοῦ Πρεφόν; Ὁ σύζυγός σας, φίλη μου, ἀ-πόγονος ἀνδρείων, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις δέκα αἰῶνων πολει-κοῦ μεγαλείου. Ὁ κύριος Δερβιάῦ υἱὸς βιομηχάνου παριστᾷ ἕνα καὶ μόνον αἶψα, ἄλλα αἶψα, ὅστις παρήγαγε τὸν ἀτ-μὸν, τὸ γκαῆ καὶ τὸν ἡλεκτρισμόν. Καὶ σὰς ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ἐκ μέρους μου θαυμάζω πολὺ τὴν αἰφνιδίαν ἔνωσην αὐ-τῶν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες συνεννοῦν ἐν τῇ οἰκειότητι, ἥτις ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς ἀμοιβαίας των ὑπολήψεως, τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν πρόδον τοῦ παρόντος.

— Ὀκτάβιε, φαίνεται ὅτι εἴσθε δικηγόρος; μιλεῖτε πολὺ

καλὰ. Ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδί τοῦ πατέρα σας, ἀφῆστέ με νὰ σᾶς πῶ, ὅτι σὰς ἔβρισκω ἴλιγο δημοκράτη!

— Ἐ! ἐξαδέλφη, ὑπέλαβεν ὁ νέος γελῶν, ἡ δημοκρατία μᾶς κατεκυρίευσεν. Ἀς προσπαθῶμεν νὰ ἰδρῶμεν ἀριστο-κρατίαν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δημοκρατίᾳ. Διὰ νὰ τὸ κατορθώ-σουμε, θὰ λάβωμεν ὡς σημεῖον τὴν μετριότητα, καὶ ὑπε-ράνω αὐτῆς θὰ θέσωμεν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν. Καὶ οὕτω πως θὰ ἰδρῶμεν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, τὴν μόνην, ἡ ὁ-ποία εἶναι ἀξία νὰ διαδεχθῇ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς γεννή-σεως. Ἀλλως ἐνεργούντες τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ κάνουμε ἄλλο τι, ἀπὸ τοῦ νὰ μιμηθῶμεν τοὺς προγόνους μας.

Φαντάζεσθε ὅτι οἱ ἰδρυταὶ τῶν οἰκογενειῶν μας ἐγεννήθη-σαν εὐγενεῖς; Ἡ ἀνδρεία των τοὺς ὕψωσε ὑπεράνω τῶν ἄλ-λων ἀνθρώπων. Ὁ πρῶτος Πρεφόν ὠνομάζετο ἀπλούστατα Γκωσέ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ ᾔναι ἐπιαινδυνὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς, διότι λέγουν ὅτι ἦτο ἀληθινὸς στρατιώτης. Ἐξευγενισθεὶς ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ πλουτήσας ἀπὸ τὰ λάφυρα, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ κτήματός του, ἐπιστρέ-φον ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην. Καὶ εἴσθε βαρὼνη ἀπὸ τὴν ἀν-δρείαν τοῦ λοχαγοῦ Γκωσέ, φίλη μου. Διατί λοιπὸν σήμε-ρα ν' ἀρνηθῶμεν εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀξίζουν, ὅσον καὶ ὁ πρόγονός σας τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑψωθῶσι; Ἀλλοτε ἔλε-γαν: Τιμὴ εἰς τοὺς γενναιοτέρους· τώρα ἂς λέμε: Θέσις διὰ τοὺς εὐφυστέρους.

— Ὡραὶ αὖ ἰδέαι καὶ πολὺ καλὰ ἐκπεφρασμέναι, καὶ πα-

τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐζήτησε τὸ προξενεῖον καὶ δὲν τὸ εὗρισκε, ὡς μὴ ὑπάρχον, μετέβη εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἐκεῖ ἔμαθε παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου μας, ὅτι ἡ ὑπόθεσις του δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, καθόσον ὁ μὲν πρόξενος εὗρίσκεται εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὁ γραμματεὺς τοῦ προξενείου ἀπουσιάζει καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος δὲν ἔχει τοιαύτην δικαιοδοσίαν!!!! Ἐννοεῖ τις πολὺ καλῶς τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἑλλήνος ὑπηκόου, ζημιωθέντος ἕνεκα τούτου, πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν. Τὰ τοιαῦτα ἐπαυλαμβάνονται καθ' ἑκάστην καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἐν ἀπελπισίᾳ εὗρισκόμενοι, ὡς μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει προξένου, νὰ τελειώσωσι τὰς ὑποθέσεις των, τίποτε ἀπίθανον νὰ μεταβάλλωσιν ὑπηκοότητα.

Τοῦ ὑπουργείου πληροφορηθέντος πάντα ταῦτα, ὡς ἔμαθον, καὶ σκοποῦντος νὰ προβῇ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν προξένου, ἡ οἰκογένεια Σοβερνχάιμ θεωροῦσα τὴν θέσιν ταύτην τιμάρειόν της, προσπαθεῖ διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων της, ἢ νὰ μὴ παυθῇ ὁ νῦν τοιοῦτος, ἢ ἐν ᾗ περιπτώσει παυθῇ νὰ διορισθῇ ἀντ' αὐτοῦ ὁ γαμβρός του, ἄνθρωπος μηδεμίαν ἐνταῦθα χαίρων ὑπόληψιν καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς ὅχι εὐάρεστον οἰκονομικὴν θέσιν διατελῶν, νὰ μὴ εἰσακουσθῇ δὲ ἡ πρεσβεία, καὶ διορισθῇ ὁ παρ' αὐτῆς ὑποδειχθεὶς κ. Ἀδ, ὅστις διὰ μὲν τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἣν κατέχει καὶ τοῦ πλούτου του θὰ δυνήθῃ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ δὲ τῶν σχέσεων του πλείστας ὅσας εὐκολία τοῖς ἐνταῦθα Ἑλλήσι θὰ παρέξῃ.

Ἐκρίνα καλὸν νὰ γράψω τὰ ὀλίγα ταῦτα διὰ νὰ μὴ περὶπῇ τὸ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν προξενεῖον ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τὴν Χάρυβδιν, εἶμαι δὲ πεπεισμένος, ὅτι ὁ ἀξιοτίμος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κοντόσταυλος, ὅστις διακρίνεται ἐπὶ εὐθύτητι καὶ ἱκανότητι θὰ πράξῃ, ὅτι ἡ συνειδήσις καὶ τὸ καθήκον του τῷ ὑπαγορεύει καὶ δὲν θὰ ἐπιρρεασθῇ ἀπὸ τινα ὄντα, φαύλους καὶ κακοῦθεις σκοποὺς ἔχοντα.

Περαιῶν τὴν ἐπιστολήν μου σὰς ἀναγγέλλω τὴν εὐχάριστον εἰδησιν τῶν ἀρραβῶνων τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένου μας ἀξιολόγου νέου κ. Μιχαὴλ Δουρούτη μετὰ τῆς ἐκ Ρουμανίας χαριτοβρύτου καὶ πολυφέρνου δεσποινίδος Ξάνθου. Οἱ ἀρραβῶνες ἐγένοντο ἐν Βιέννῃ, ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπουσιάζει ἐπ' ἀδεία ὁ κύριος Δουρούτης, ἐπιστρέφων σήμερον εἰς τὴν θέσιν του.

MITZOS

Σ. Σ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ ἀνωτέρω περὶ προξένου ὀρθὰ καὶ δίκαια θέλουσιν εἰσακουσθῇ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

ΑΝΘΗ, ΚΥΜΑΤΑ, ΑΣΤΡΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 17 8βρίου.

Αἱ περὶ πριμαρολίων καὶ σταφίδος συζητήσεις ἐκόπησαν πρὸ πολλοῦ, καὶ οἱ οἶνοι συνεκομίσθησαν. Αἱ Πάτραι ἀδιαφοροῦσι περὶ Τρικουπῆ καὶ Κυβερνήσεως, καὶ ζητοῦσιν ἀνάπαυσιν, ἀπαυδῆσασαι ἐκ τῶν θερινῶν καμάτων. Ποῦ καὶ ποῦ οἱ ἀγαθοὶ κτηματῖαι συνομιλοῦσι περὶ πολιτικῶν καὶ σπανίως ἀκούει τις συντόμους περὶ τούτων διαλόγους.—Θὰ τὸν ρίξουν τὸν Τρικουπῆ!...—Ἀααα.—Καὶ ἔπειτα;—Ὁ Κλαμογδάρτης λέγει ὅχι.—Δὲν ἤξεύρω τί ἰδέαν ἔχει ὁ Ρηγόπουλος...

Πλήθος ἄπειρον φουστανελλοφόρων τὸ πλεῖστον συνωθεῖτο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου τὴν μεσημβρίαν τῆς χθὲς Κυριακῆς. Μορφοῦται εἰς ὀμίλους, διαιρεῖται εἰς ζεύγη, ἀπέρχεται, ἐπιστρέφει, ὠθεῖται, σχηματίζει ὀμίλους τρανοῦς, ἐντὸς τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ δίκην φουγάρου ὕψηλὸν καπέλλο τοῦ κ. Φακῆ, τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναγνώστου ἐφημερίδων

ρακαλῶ τὴν κυρίαν βαρίωνν νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἐὰν κηρύττωμαι ἐναντίον της, εἶπε εὐηχὸς τις φωνὴ ὀπισθεν στήλης τινος.

Καὶ ὁ Μπασελῖνος κατακόκκινος, μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμάτο χαρτιά ὑπὸ μάλης, ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ αὐδῆρου.

— Ἄ! ἐγκαίρως ἔρρεσθε Μπασελῖνε, ἐφώναζεν εὐθύμως ἡ βκρώνη. Ἄ! νὰ σας καὶ σεῖς, εἰσθε ὅλοι δημοκράται. Γιὰ σὰς, ἔγινε ἡ Ἐπανástasis. Ἀλλὰ φανήκατε ἔξαφνα, ὅσων διάβολος βγαίνων ἀπὸ καμνιά καταπακτή!... Ἀπὸ ποῦ ἤρθατε;

— Ἦρθα ἀπὸ τὸ περιβόλι, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Βαρεύνην, καὶ ἔφερα τὴν ἄμαξά μου ὅστ' ἡ μικρὴ πόρτα.... Ἀλλὰ παρντόν...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν κ. Μπωλιέ, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε μὲ τὴν Σουσάνα.

— Κυρία μαρκησία, τὰ σέβη μου... Δεσποινὶς Σουσάνα, σὰς προκυνῶ... Ἄ! σήμερα κάνει φοβερὴ ζέστη... Εἶχα σκοπὸ ν' ἄρθω ἐδῶ μαζὴ μὲ τὸν κ. Δερβλάυ... Ἀλλ' ἔνα συμβόλαιον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῇ μ' ἐμπόδισε... Ἐνα συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μ' ἐλύπησε πολὺ, κυρία μαρκησία. Ἐπωλήθη ἡ Βαρεύνη.

— Ἦσαν ἐπὶ τέλους οἱ Ἐστρελ ἀγοραστήν; ἠρώτησεν ὁ μαρκησίας.

— Μάλιστα, ἦσαν, ἀνεστέναν ὁ Μπασελῖνος, καὶ ὁ ὁ.

ποῖος ἐπλήρωσε καλά. Ἀλλὰ ἡγάπα ἐξαιρετικῶς αὐτὸ τὸ κτῆμα. Καὶ ἔδωσεν ἐν τρίτον πλέον τοῦ ὅσον ἔμπορῶσαν νὰ τὸ πουλήσουν, ἔστω καὶ εἰς τεμάχια. Εἶνε πλούσιος βιομήχανος τῶν Παρισίων. Μοῦ εἶπε μάλιστα ὅτι ἔχει τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς κ. μαρκησίας. Καὶ αὐτὸς πιστεύω εἶνε ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε ν' ἀγοράσῃ ἐδῶ κοντὰ κτῆμα.

— Καὶ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ αὐτοῦ τοῦ κυρίου τὸ ὄνομα; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μὲ ἀδιαφορίαν.

— Ὀνομάζεται κ. Μουλινέ, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Μπασελῖνος βέβαια δὲν εἶχεν οὐδὲ ἰδέαν τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγεν τὸ ὄνομα αὐτό. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ ἐσηκώθη ἀποτόμως ἐν ᾗ ἡ βαρίωνν, κτυπῶσα τὰς χεῖρας, ἀνεφώνει: Ὁ πατέρας τῆς Ἀθηναίδος!

— Πράγματι ὁ κ. Μουλινέ εἶχε μαζὴ του μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε Ἀθηναίδα, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ἔπαυλις ἠγοράσθη δι' αὐτήν, διὰ νὰ τὸ πάρῃ προῖκα. Εἶχε τριάντα χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα κατ' ἔτος καὶ ἔμπορῶσε ν' αὐξήθουν ἀκόμη αἱ ἐκμισθώσεις του.

— Ἐχει πολλὰ εἰσοδήματα!... νὰ οἱ γείτονές σας, ὑπέλαβεν ἡ βαρίωνν. Καὶ ὁ κ. Μουλινέ θὰ παίξῃ τὸν πυργοδεσπότη. Ὁ καυμμένος, πῶς τὸν λυπᾶμαι, τοῦ περιβολάρη του θὰ μοιάξῃ.